

KLUCI PROTI HOLKÁM **Hokejové = BITVY**

SAM LAWRENCEOVÁ & BEN JACKSON

bambóok

bamb**oo**k

KLUCI PROTI HOLKÁM
H**KEJOVÉ**
 BITVY

SAM LAWRENCEOVÁ & BEN JACKSON

Přeložil Martin Forman

Copyright © 2018 Sam Lawrence & Ben Jackson

Updated Illustrations Copyright © 2024

All rights reserved.

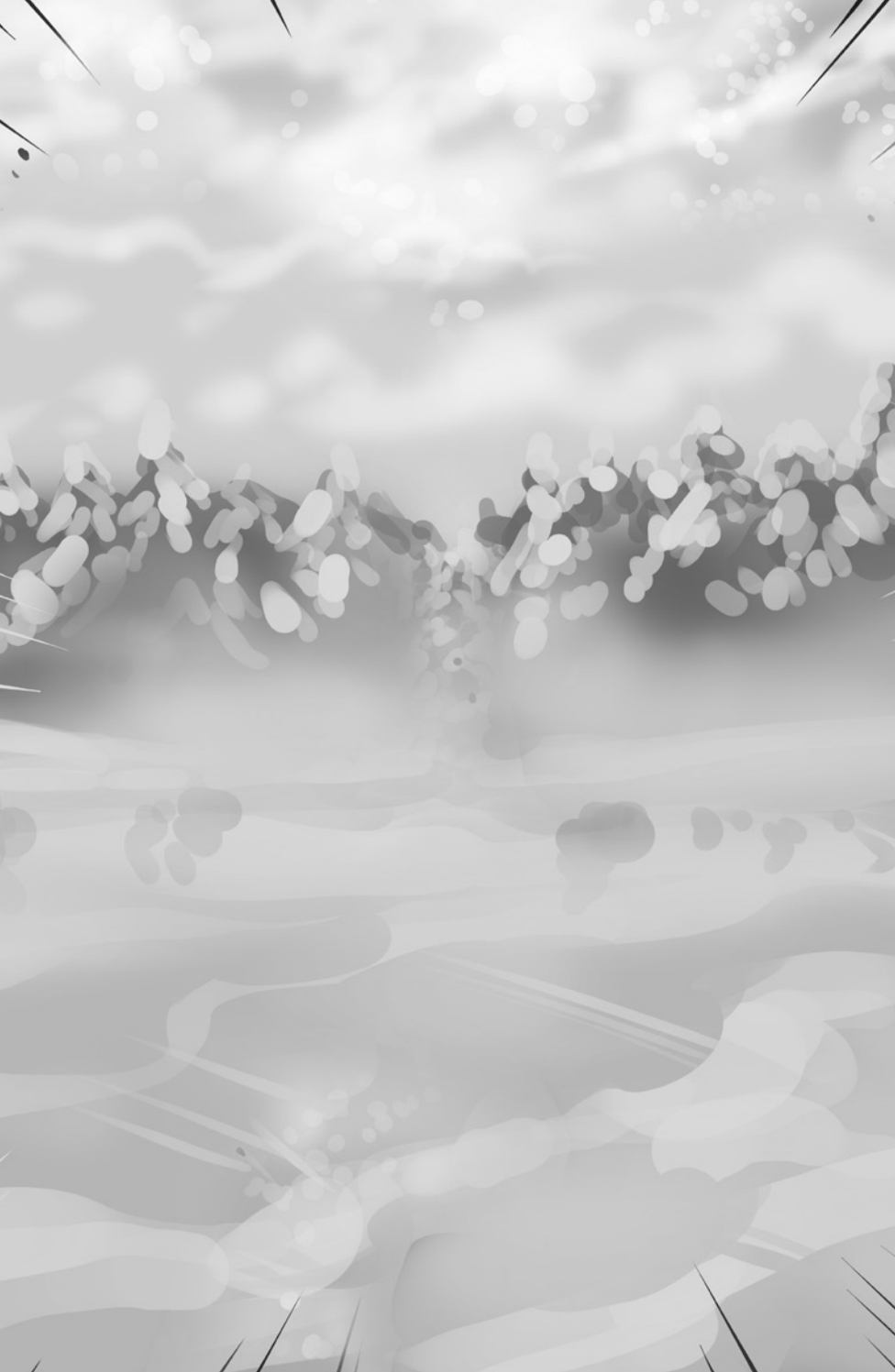
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

Translation © Martin Forman, 2025

ISBN 978-80-271-5637-5

Této knize náleží v mém srdci zvláštní místo. Chtěla bych poděkovat svým rodičům, že toho v mém mládí tolik obětovali, abych mohla hrát hokej.

Sam

1

„PROSÍM, BUĎ TAM,“ žadonila Millie. „Prosím, buď tam.“

Vysypala všechny věci ze svého batohu na postel, ale tím se jen potvrdilo její podezření. Domácí úkol nebyl nikde k nalezení.

Zírala na ten nepořádek a chvíli zvažovala své možnosti: buďto může běžet zpátky do školy pro zadání, aby se vyhnula matčině hněvu, anebo zalhat, že žádný úkol nedostala, a jít za kamarádkami na rybník, než se tam objeví kluci.

Ve skutečnosti neměla moc na výběr. Když jí bylo deset, rodiče si s ní „vážně promluvili“. Řekli jí, že jestli chce dál dělat všechny sporty, kterým se věnuje, musí si udržet dobré známky. S tím měla v současnosti Millie problémy. A jestli bude mít na příštím vysvědčení nějakou trojku, máma s tátou se určitě naštvou a zakážou jí hrát hokej.

To by pro ni byl mimořádně krutý trest.

Millie si povzdechla, prázdný batoh si opět přehodila přes rameno a seběhla dolů po schodech. Brala je po dvou. Škola byla jen pět minut od jejího domu, ale teď se to zdálo jako pět hodin.

Nejdřív bude muset najít úkol v binci ve své lavi-ci, pak se vrátí domů, popadne výstroj a konečně se bude moct vydat na zamrzlý rybník v lese za domem staré paní Jeffersonové. Bylo to jediné místo ve městě (kromě zimního stadionu, za jehož pronájem se ale platilo a byl tu vyžadován dohled rodičů), kde se dalo bruslit a trénovat hokej. Bylo možné, že až se tam dostane, bude už pozdě na to, aby její tým mohl uplatnit svůj právoplatný nárok.

Jé. Už teď si dokázala živě představit Cameronův namyšlený výraz, nemluvě o protáhlých obličejích svých spoluhráček. Když se tam teď hned neukáže, dostane od nich pěkné kapky. Celý víkend se všechny těšily na přidání tréninku.

Náhodný pozorovatel by možná Millie obvinil z toho, že to celé moc dramatizuje, ale v malém městě jako Dakota nebyl hokej jenom hra. Byl to způsob života. Skoro každý tu buď hokej hrál, anebo podporoval někoho z přátel či rodiny, kteří se mu věnovali. Proto byl jejich milovaný rybník vyzdobený dvěma brankami a maličkým plotem, jenž sloužil jako

mantinel. Bylo to pěkně udělané, ale taky se s tím pojila řada přísných pravidel. A tím nejdůležitějším bylo: kdo dřív přijde, ten dřív hraje.

V minulosti, když ještě všichni čtvrtáci z Dakoty hráli za stejný tým, tohle pravidlo nikdy nebyl problém. Všichni ve městě věděli, že ve všední dny od čtyř do šesti patří led Bleskům.

Nicméně asi před dvěma lety se všechno změnilo. Millie a sedm jejích nejlepších kamarádek se odtrhlo od Blesků a vytvořily si svůj vlastní, čistě dívčí tým jménem Vichřice. A stejně jako u jiných dvou dobrých hokejových týmů ze stejného města, i mezi Blesky a Vichřicemi panovala nelítostná rivalita, obzvlášť mezi jejich dvěma kapitány.

Ironií bylo, že před rozdělením k sobě Millie s Cameronem vůbec necítily nenávist. Naopak, bývali to nejlepší přátelé. Hergot, vždyť byli prakticky jako sourozenci! Vyrůstali spolu, stejně jako předtím jejich rodiče, a tak přesně věděli co říct, aby toho druhého vyprovokovali. Díky tomu byly každodenní bitvy o rybník pěkně napjaté.

Ještě napjatější než bývá rozhodnutí zápasu na nájezdy.

Taky moc nepomáhalo, že oba týmy byly takřka ve všem úplně vyrovnané. Dokonce do té míry, že osm

nejlepších hráčů z každého týmu chodilo do stejné třídy v Dakotské základní škole. Kvůli tomu se dostávali hokej nehrající žáci do nepříjemných situací, když si při přátelských zápasech museli vybrat, na čí jsou straně.

Popravdě řečeno kvůli tomu měla Millie trochu výčitky. Ale opravdu jen trochu. K založení vlastního týmu měly s kamarádkami své důvody. Bylo skvělé scházet se a trénovat a nemuset se při tom bát, že vás někdo bude popichovat, protože jste holka, nebo vám bude říkat, že byste se místo hokeje měly věnovat krasobruslení. Ne že by si Millie myslela, že její bývalí spoluhráči mínili jakýkoli z těch komentářů opravdu vážně, ale přesto jí to ubližovalo.

Nicméně pokud jde o rivalitu samotnou, podněcoval ji většinou Cameron. To on vždycky jako první začal prskat urážky a říkat různé ošklivosti. Jak ho tak znala, už byl nejspíš na rybníku a utahoval si z toho, jak je Georgia malá, nebo že Ashlyn chybí zub, jako by jemu samotnému spousta zubů nechyběla.

Při tom pomyšlení se Millie zamračila a zatnula pěsti, ale v tuhle chvíli nemohla nic dělat. Mohla jen pospíchat a doufat, že to dobře dopadne.

